

PRÓZÁNYI FRUzsINA

Türkiz

Kerestelek nagy és fontos mondatokban,
súlyos nehéz tudományban,
de csak elveszetten sírtam Utánad
mint gyermek a hófehér székesegyházban.

Aztán elindultam, s meg-megállva
a zöldben,
csüggedtem egy ág tetején, meg a völgyben
hogy az Istennek lábnyomát megcsókoljam
hátha...

De giccsben, rózsaszínben
virágmintás nagy mezőkben,
lepkeszárnyas Jóistenke
szánalmas kis szuvenírke, kacat
mit üres fej magára rak
elborzasztanak.

Reverendás feketében,
Ágendás könyv belsejében
Szúrós szálla betűk között,
Kálvin téren
Áldásban és Békességben
féltem
nagyon féltem.
Nehogy ő legyen az Isten!

A kék vérű folyóban úszva
Meredek sziklák között,
Szandál-zoknis hitbe bújva,
Megmondva és kijelentve
Menedéket találtam a közeledbe'
Míg egy szép nap ti ősi tanok
Külön kasztként exkommunikáltatok.

Női pap nem fért bele a fejetekbe
Így lettem én reszketve kirekesztve.

Tovább ballagva színtelenül, kopottan
Átlátszón, min az Úr fénye átragyoghat
Csak úgy magunkban.

Aztán némán, komoran
sötétbarna gond-kabátban,
elcsigázva,
macskaköves kis utcákban
hétköznapiak ellaposodott
színtelen imáit
fent hagytam a villamoson,
s mire észbe kaptam,
Istenemmel elrobogott.

Ott maradtam
meglopva,
üresen,
szürkén.
Én.
Tapogatva zsebemben az Úr helyét.

Hál' Istennek elveszett!
Nem nyomaszt többé a teher
hogy „csak a hitem el ne veszítsem”.
Már nincsen.

Azóta sok helyen kerestelek.
Végül nagysokára a tengerben megleltelek.
Nem a habban, sóban, nem is a végtelenben,
Az állandó változatos színben,
Örök-mozgó bölcsességben
Mert az Isten türkiz nekem, mint a nevetés,
Zarándoktárs
Akivel jót mulatunk rajtam,
Aki, ha gyászban, sötétségben átfagy a lelkem
a mélységben
türkizkék humorával betakargat engem.